

[Udenrigsministeren.]

Jeg har særlig mange bemærkninger at gøre. Jeg er naturligvis villig til under udvalgsbehandlingen at se på organisationsspørgsmålet; det var det, jeg forstod hr. Lembourn rejste. Det konkrete krav, hr. Lembourn stillede, mener jeg er opfyldt med Dansk Ungdoms Fællesråds repræsentation i styrelsen for u-landsarbejdet, men det er muligt, at 3 mand kan gøre det bedre end 5 eller 7, eller hvor mange det er, der sidder i forretningsudvalget; det kan vi altid se på; og om personsammensætningen er den helt rigtige, er jeg da også villig til at diskutere.

Vi har forsøgt at gøre sammensætningen af repræsentantskabet så bred og alsidig som muligt, og vi har ligeledes forsøgt at gøre styrelsen så repræsentativ som muligt for de kredse, vi ønsker at få i tale, også repræsentativ i forhold til disse kredsers erfaringer, men jeg skal gerne se på det spørgsmål. Det gælder også de øvrige spørgsmål, hr. Lembourn rejste. Med hensyn til u-landsfrivillige i sekretariatet er det da klart, at vi søger at rekruttere de folk til sekretariatet, som er bedst kvalificerede, i den udstrækning, hvori der som ansøgere til stillinger i sekretariatet melder sig folk, der har erfaringer som u-landsfrivillige; og hvis de i øvrigt har kvalifikationer i orden, ja, så vil vi da meget gerne se på dem i forhold til andre kandidater, der måtte melde sig til sådanne stillinger. Jeg gør opmærksom på, at udenrigsministeriet, så vidt jeg ved, er det eneste ministerium, der ikke stiller eksamenskrav, ikke engang for at kunne opnå at blive direktør for udenrigsministeriet — dog har den nuværende en eksamen.

Jeg er ligeledes villig til at se på uddannelsesspørgsmålet, idet jeg erkender, at det er et af de vigtigste områder. Jeg mener også, at de 8 uger er en kort periode, og i den udstrækning, vi kan få forøget bevilningerne til u-landsarbejdet og specielt på dette område, vil det være muligt for os at udvide uddannelsesprogrammet og derigennem gøre de unge, der melder sig, mere effektivt forberedt til den gerning, de måtte tage op.

Fru Else-Merete Ross gjorde nogle bemærkninger, som jeg synes jeg lige er nødt til at sige noget om i dag. Fru Else-Merete Ross nævnte igen den tanke, at

deltagelse i u-landsarbejdet skulle kunne medføre, at man fritoges for militærtjeneste. Jeg er naturligvis villig til at drøfte det i udvalget, men jeg vil på forhånd sige, at min stilling er negativ. Jeg mener, det ville skabe en meget ubehagelig ulighed imellem de unge mennesker, og det anser jeg for ulykkeligt. Jeg kan godt se, at det måske kunne forøge tilgangen af u-landsfrivillige, men den motivering for tilgangen, at man derved slap for den forpligtelse, andre unge mænd har, anser jeg for en moralsk ringe begrundelse for at gå ind i u-landsarbejdet. Også af den grund er jeg modstander af dette synspunkt, men det er muligt, at fru Else-Merete Ross kan overbevise udvalgets medlemmer og mig og folketingets medlemmer i øvrigt om sin tankegangs rigtighed, og så er jeg da villig til at fortsætte debatten herom i udvalget.

Fru Else-Merete Ross spurgte, hvilke udviklingsbanker der i øvrigt var på tale ud over den asiatiske regionaludviklingsbank. Der findes i forvejen en regionaludviklingsbank for Afrika; her er Danmark ikke deltager. Vi er heller ikke blevet anmodet om at være deltager, men for så vidt angår forslaget om udviklingsbanken i Asien, er vi blevet anmodet om at være bidragsyder. Jeg ved ikke, om det kan tænkes — der er ingen konkrete planer om andre regionaludviklingsbanker — at man vil komme med forslag om en udviklingsbank for Sydamerika eller for Mellemamerika, men kommer sådanne planer, har vi jo i hvert fald, når dette lovforslag er blevet vedtaget — hvad jeg håber det gør — en mulighed for at gå ind i dem, hvis vi efter en konkret bedømmelse mener, at det er en hensigtsmæssig måde at anvende vore knappe u-landsmidler på.

Fru Else-Merete Ross og ligeledes hr. Morten Lange var tilhængere af, at vi skulle gøre noget gennem en hjælpeaktion over for Indiens akutte nødsituation, men fandt, at det skulle ske på en anden måde end den, regeringen har foreslået. Jeg vil nu alligevel tro, at vi både lettest og hurtigst kommer igennem, hvis folketinget vedtager denne ændring og vi derefter får finansudvalgets tilslutning til at gå ind i en hjælpeaktion for Indien. Jeg kan sige, at det, vi formentlig vil komme til at yde, vil være mælkepulver, som der er eller